

SENTÈNCIA 2001-07 DE 9 DE FEBRER DE 2001

CASS. PENSIÓ DE VELLESA. No necessitat d'haver dut a terme un treball sense interrupcions. Interpretació finalista de l'article 41 del Reglament Tècnic.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de la Batllia, Secció Administrativa, número 2000-68, de 14 de setembre de 2000, estima la demanda formulada pel Sr. P.P.F., anul·la les resolucions recorregudes i declara el dret de l'agent a ésser beneficiari d'una pensió mínima de vellesa de 5.000 punts, amb efectes a partir del 19 de maig de 1999.

2.- Contra la sentència esmentada ha interposat un recurs d'apel·lació la Caixa Andorrana de Seguretat Social, que ha tingut entrada en aquesta Sala el 31 d'octubre de 2000, argumentant que la sentència de la Batllia interpreta incorrectament l'article 41 del Reglament Tècnic, que només ha de protegir aquells assegurats que, per tenir una edat avançada en el moment de la instauració de la CASS, no disposaven de temps suficient per cotitzar i obtenir una pensió de vellesa digna, però no a d'altres assegurats.

3.- Un cop feta la designació del magistrat ponent, de l'anterior escrit se n'ha donat trasllat a la representació de la part agent, que l'ha contestat el 9 de novembre de 2000 demanant la confirmació de la sentència.

4.- Ambdues parts han demanat la substitució de la vista oral per escrits de conclusions, que han estat presentats el 30 i el 14 de novembre, respectivament, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Les resolucions de la Caixa Andorrana de Seguretat Social que la sentència objecte d'aquest recurs declara no ajustades al Dret havien denegat a l'agent el dret a la pensió de vellesa de 5.000 punts en raó a que no havia tingut una cotització ininterrompuda fins a la data de jubilació, en la mesura que, tot i que acreditava haver treballat des de gener de 1962 fins desembre de 1967, a partir de la instauració del règim de la CASS no havia cotitzat en els períodes següents: abril a juny de 1968; agost de 1969; desembre de 1970; d'abril de 1971 a agost de 1972 i gener de 1974. La resta de la seva activitat laboral, fins la jubilació el 19 de maig de 1999, va cotitzar sense interrupcions.

Tercer.- La qüestió que planteja la representació de la CASS en aquesta alçada ha estat resolta reiteradament per aquesta Sala en sentències 99-30, de 20 d'octubre de 1999; 00-20, de 16 de maig de 2000; 00-31, de 13 de juliol de 2000; 00-32, de 18 de setembre de 2000; 00-48, de 13 de novembre de 2000; 00-50, de 18 d'octubre de 2000 i 00-55, de 18 de desembre de 2000, en sentit desestimatori dels arguments i pretensions de la CASS.

En les sentències citades, i en altres -com la 96-07, de 6 de març de 1996, 96-20, de 8 de maig de 1996, 99-01, de 29 de gener de 1999- aquesta Sala ha palesat el caràcter transitori i excepcional del primer paràgraf de l'article 41 del Reglament Tècnic, ja que va nàixer per tal de donar cobertura social a la situació de moltes persones que s'havien de jubilar després de l'entrada en vigor del règim andorrà de seguretat social i no havien pogut reunir, per raó d'edat, les cotitzacions exigibles.

En consonància amb aquesta raó de ser del règim que estableix el precepte, la CASS demana una interpretació finalista del mateix i sosté que per gaudir de la pensió esmentada cal haver cotitzat ininterrompudament fins l'edat de la jubilació ja que una interpretació que permeti obtenir la pensió per la simple suma de cotitzacions porta a resultats discriminatoris per altres assegurats que han cotitzat més i no compleixen altres requisits de l'article 41 per beneficiar-se'n, atenta contra l'equilibri financer del sistema de seguretat social i es desvincula completament de la finalitat per la qual fou redactat aquest article.

Aquesta Sala ja ha posat en relleu les conseqüències que produiria l'acceptació de la tesi que sosté l'entitat apel·lant. La sentència 99-30, de 20 d'octubre de 1999 va dir que l'exigència de continuïtat entre totes les cotitzacions -i s'ha de referir tant a la continuïtat entre les anteriors a l'1 d'abril de 1968 i les posteriors com a la continuïtat entre les posteriors- "introduiria una gran dosi d'incertesa en l'aplicació de l'article 41 perquè resultaria francament difícil determinar quan aquesta continuïtat es dóna o no de manera estable o quines causes podrien justificar la no estabilitat en la continuïtat com a via per poder accedir a la pensió".

És per aquesta raó que en la sentència 00-31, de 13 de juliol de 2000, la Sala ha indicat que és al legislador a qui correspon fixar l'abast de l'article 41 paràgraf primer, modificant-ne la redacció, i més avui dia, en que sembla que per raó del temps transcorregut des de que es va instaurar el règim de seguretat social ha perdut gran part de la seva raó de ser, i no correspon, per tant, als tribunals fer una aplicació del precepte a cada cas que sens dubte donaria lloc a interpretacions disperses i fins i tot contradictòries.

Per tot el que s'ha exposat, no correspon variar el criteri d'aquesta Sala, mantingut en les sentències que han estat citades en aquesta resolució.

Quart.- Cal, per tant, desestimar el recurs de la CASS sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència 2000-68, de 14 de setembre de 2000, que es conforma, sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segons instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.